

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz-Pawlak
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Pietrzak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Kamili Maszerowskiej-Jachimowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 .11. 2017 r., 25.04.2018r., 25.06.2018r., 12.09.2018r., 6.02.2019r.

sprawy:

W. S. (1) ur. (...) w T., syna K. i M. z domu S.

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 11 czerwca 2017 roku około godz. 17:40 w miejscowości S., gm. Z., na drodze gminnej nr (...), kierował motocyklem marki P. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości: badanie o godz. 18:25 z wynikiem 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, badanie o godz. 23:00 z wynikiem 1,30 ‰ alkoholu we krwi, przy czym czynu tego dopuścił się po uprzednim prawomocnym skazaniu wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 marca 2011 roku o sygn. akt II K 203/11 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk i w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu w okresie od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej w/w wyrokiem sądu.

tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w dniu 11 czerwca 2017 roku około godz. 17:40 w miejscowości S., gm. Z., na drodze gminnej nr (...), kierując motocyklem marki P. o nr rej. (...) naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym określone w art. 16 ust. 1 i art. 45 ust. 1 pkt. 1 ustawy „Prawo o ruchu drogowym”, w ten sposób, że kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości nie zastosował się do obowiązku ruchu prawostronnego i doprowadził do zderzenia czołowego z prawidłowo jadącym z kierunku przeciwnego motocyklem marki H. o nr rej. (...) kierowanym przez K. Z. (1), który w wyniku tego zdarzenia odniósł obrażenia ciała w postaci zwichnięcia okołolodczkowatego nadgarstka lewego i złamania wyrostka rylcowatego kości promieniowej lewej, kwalifikowanych jako naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa po odbyciu w okresie od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 marca 2011 roku o sygn. akt IIK 203/11 za czyn z art. 178a § 1 kk

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka

I/ oskarżonego W. S. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, z tym odmiennym ustaleniem, iż kierował motocyklem marki P. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości od m-ci Z.

ul. (...) do miejscowości S., gm. Z., na drodze gminnej nr (...), tj. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynu, stanowiącego występki z art. 178a§1 i 4kk zw. z art. 64§1kk i za to w myśl art. 178a§4kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II/ na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

III/ na mocy art. 43a § 2 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10 000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV/ oskarżonego **W. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu, opisanego w punkcie II aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk i za to w myśl art. 178§1kk zw. z art. 177§1kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

V/ na podstawie art. 42§2kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 (czterech) lat;

VI/ na podstawie art. 47§3kk orzeka wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego K. Z. (1) w wysokości 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych

VII/ na podstawie art. 85§1 i 2kk i art. 86§1kk w miejsce kar jednostkowych orzeczonych w punktach I i IV wyroku orzeka karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VIII/ w myśl art. 90 §2kk w zw. z art. 86§1kk w miejsce środków karnych orzeczonych w punktach III i V wyroku orzeka wobec oskarżonego łączny zakaz dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

IX/ zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. Z. (1) kwotę 2460

(dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

X/ zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami postępowania w wysokości 4446,67 (cztery tysiące czterysta czterdzieści sześć złotych sześćdziesiąt siedem groszy).

Sygn. akt II K 1097/17

UZASADNIENIE

W dniu 11 czerwca 2017 roku W. S. (1) w godz. 15.00- 17.00 przebywał w (...)na festynie, odbywającym się na boisku szkolnym przy kościele, usytuowanym przy ul. (...), gdzie wypił kilka piw. Następnie w/w pojechał skuterem marki P. o nr rej. (...) w kierunku m-ci S..

Około godz. 17:40 w miejscowości S., gm. Z., na drodze gminnej nr (...), kierując motocyklem marki P. o nr rej. (...) nie zastosował się do obowiązku ruchu prawostronnego, na łuku drogi zjechał na przeciwległy pas ruchu i doprowadził do zderzenia czołowego z prawidłowo jadącym z kierunku przeciwnego motocyklem marki H. o nr rej. (...), kierowanym przez K. Z. (1).

W wyniku tego zdarzenia K. Z. odniósł obrażenia ciała w postaci zwichnięcia okołolodczkowatego nadgarstka lewego i złamania wyrostka rylcowatego kości promieniowej lewej.

Po przybyciu policji obaj kierujący w/w pojazdami zostali poddani badaniom na zawartość alkoholu. Badanie wykonane o godz. 18: 25 wykazało u W. S. 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, natomiast badanie wykonane u K. Z. nie wykazało zawartości alkoholu w jego organizmie.

Następnie uczestników wypadku przewieziono do szpitala, gdzie od W. S. pobrano krew do badania, które wykazało zawartość 1,3 promila alkoholu etylowego.

/ dowód: wyjaśnienia W. S.-k.59v. -60, 107v.

zeznania K. Z.-k. 35v.

protokoły z przebiegu badań trzeźwości urządzeniem elektronicznym-k. 3-5v.

protokół oględzin miejsca wypadku -k. 6-8,

protokół oględzin pojazdu k. 9-10v., 13-14,

protokół pobrania krwi-k. 26-26v.,

opinia z przeprowadzonych badań-k. 25,

dokumentacja medyczna-k. 39-51;

opinia sądowo-lekarska-k. 62-63/

W. S. był uprzednio karany sędownie. M.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 30 marca 2011 roku o sygn. akt II K 203/11 został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę 8 m-cy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 3 lat tytułem próby, karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł, 300 zł świadczenia pieniężnego oraz 4 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Postanowieniem z dnia 17.01.2014r. zarządzono wykonanie w/w kary pozbawienie wolności.

W. S. odbywał ją w okresie od dnia 23 grudnia 2015 roku do dnia 30 czerwca 2016 roku.

/informacja z Starostwa Powiatowego w T. -k. 56;

karta karna-k. 76/

Oskarżony nie przyznał się do stawianych mu zarzutów. W toku postępowania wyjaśniającego nie kwestionował, iż w dniu zdarzenia spożywał alkohol na festynie w (...), każdorazowo podawał jednak odmienne ilości. Z dalszej relacji oskarżonego wynikało, że następnie udał się skuterem w kierunku m-ci S.. Na polnej drodze miał przebić oponę, więc nie mógł kontynuować jazdy i dlatego prowadził pojazd, lewą stroną drogi. W pewnym momencie miał poczuć zmęczenie, wówczas usiadł na skuterze, położył głowę na kierownicy, silnik miał być wówczas wyłączony. Następnie usłyszał nadjeżdżający z przeciwnika pojazd, podniósł głowę i dostrzegł motocykl pokrzywdzonego, który miał wyjechać z łuku drogi wprost na oskarżonego, wówczas doszło do zderzenia. Podczas kolejnego przesłuchania ponownie przyznał, iż odjechał skuterem z festynu po uprzednim spożyciu alkoholu. Wywodził jednak, iż jechał polnymi drogami, wówczas po przejechaniu 1-2 km miało dojść do uszkodzenia opony. Przez pewien odcinek drogi pchał pojazd, jednakże później zmęczony postawił go na stópki po lewej stronie drogi, na poboczu, usiadł na niego i przysnął. Następnie obudził go hałas i wówczas pokrzywdzony miał w niego wjechać, następnie oskarżony stracił przytomność.

W ocenie sądu wyjaśnienia oskarżonego zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności tylko w nieznacznym zakresie tj. w części, w której przyznał, iż w dniu 11.06.2017r. spożywał alkohol, jak również, że odjechał z miejscowości Z. oraz, że miał świadomość, iż wcześniej był karany za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwym, albowiem w tym zakresie jego wyjaśnienia były skorelowane z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności protokołami badania na zawartość alkoholu.

W pozostałym jednak zakresie wiarygodność wyjaśnień oskarżonego dezawuowała labilność relacji oraz sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności rzetelnymi zeznaniami świadka K. Z. oraz opinią biegłego P. A..

Świadek K. Z. konsekwentnie utrzymywał, iż poruszał się przy prawej krawędzi jezdni z prędkości oscylującą w granicach 50 km/h. W pewnym momencie przed wejściem w łuk drogi skręcający spostrzegł nadjeżdżający z przeciwka skuter, poruszający się przy lewej krawędzi jezdni ze zbliżoną prędkością. Następnie kierujący skuterem zabujał kierownicą, nie zmienił toru jazdy. K. Z. sądząc, że oskarżony wróci na swój pas, również nie zmienił toru jazdy, wówczas na łuku drogi doszło do zderzenia pojazdów.

Sąd nie znalazł podstaw, by dyskredytować wiarygodność zeznań tego świadka. Znamionowała je jasność i spójność relacji, ponadto były one koherentne z wnioskami zawartymi w opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego dr inż. P.J. A.. Biegły w opinii pisemnej skonstatował, że „niezależnie od wariantu przebiegu zdarzenia kierujący motocyklem H. zbliżał się do miejsca kolizji pojazdów po łuku drogi w prawo. Wbrew obiegowym teoriom skręcanie motocyklem, a więc m.in. przejeżdżanie przez łuk drogi jest procesem całkowicie różnym od realizacji tego zadania samochodem. Wykonywanie skrętów na motocyklu jest bowiem zależne od jego prędkości jazdy. (...). Przy większych prędkościach – powyżej 30-35 km/h proces skręcania polega na pochyleniu jednoślada i kierującego na wewnętrzną stronę łuku. Kierujący H. przejeżdżając przez łuk drogi z prędkością około 50 km/h był wraz z motocyklem pochylony w prawo. Tak więc oprócz czasu reakcji tego kierującego, bezpieczne hamowanie pojazdu mogło nastąpić dopiero po ustawieniu motocykla do pionu, a skręt w lewo dopiero po przechyleniu motocykla w lewo na łuku w prawo co jest niezmiernie trudne i w związku z kierunkiem działania siły odśrodkowej groziłoby upadkiem. Motocyklista powinien więc wpięrow ustawić pojazd do pionu, hamować i następnie po zmniejszeniu prędkości ewentualnie jeszcze skrócić. Ponadto jadący lub stojący skuter na jezdni przy krawędzi łuku drogi był niewątpliwie dla kierującego H. przeszkodą nieoczekiwaną”. (s.23-23v. opinii).

Biegły dokonując analizy przebiegu zdarzenia wskazał, że niezależnie od tego, który z wariantów zostałby przyjęty za podstawę ustaleń sądu należałoby stwierdzić, iż to oskarżony przyczynił się do zaistnienia inkryminowanego zdarzenia, jednocześnie brak było jakichkolwiek przesłanek dających asumpt do konkluzji, iż pokrzywdzony przyczynił się do analizowanego wypadku.

Przytoczone powyżej wnioski zawarte w opinii pisemnej potwierdzają wersję prezentowaną konsekwentnie przez pokrzywdzonego, a nie oskarżonego. Należy bowiem podnieść, iż biegły podważył wersję W. S.. Biegły wskazał, iż analiza zdjęć skutera oskarżonego wskazuje, że jego stópka znajdowała się w naturalnej pozycji złożonej (k. 10v. opinii). Nadto biegły podkreślił, że w sytuacji gdyby pojazd był dodatkowo obciążony siedzącym na nim oskarżonym ważącym wg dokumentacji akt sprawy ok. 78 kg to w razie zderzenia na trawiastym poboczu stópki ryłyby w podłożu pozostawiając wyraźnie widoczne ślady, a takich na poboczu nie ujawniono. Natomiast jeśli pojazd stałby na jezdni, czyli na twardym podłożu, to na nim powinny powstać ślady żłobienia, a uderzenie w przód stojącego pojazdu powodujące jego przemieszczenie do tyłu powinno sprzyjać jednocześnie odgięciu stópek w kierunku przeciwnym do pozycji złożonej, którą udokumentowano na zdjęciach tego pojazdu”. (k. 11 opinii).

Ponadto biegły w swej opinii zdeprecjonował wartość dowodową wyjaśnień oskarżonego, w zakresie w jakim wywodził, iż w trakcie jazdy skutera drogami polnymi doszło do uszkodzenia opony. Z analizowanej ekspertyzy wynika bowiem, iż „konstrukcyjnie opona bezdętkowa charakteryzuje się nieprzepuszczalną dla powietrza warstwą wewnętrzną osnowy oraz stopką, która po założeniu na obręcz uszczelnia taką oponę. Główną zaletą tego typu ogumienia jest zwolnienie uchodzenia powietrza z opony po jej przebicciu (...) . To podnosi bezpieczeństwo, gdyż powietrze zwykle uchodzi tak powoli, że zmniejszenie ciśnienia może być procesem długotrwałym np. kilkudniowym. Z opisu stanu opony koła przedniego skutera nie wynika, aby były w nią wbite jakieś ciała obce powodujące ubytek powietrza. Stąd bardzo wątpliwym jest uszkodzenie opony bezpośrednio przed wyjazdem na jezdnię drogi głównej skutkujące całkowitym ujściem powietrza. Gwałtowne ujście powietrza z tego rodzaju opony mogłoby nastąpić przez jej przebiccie postaci otworu przelotowego, przez który powietrze szybko uszłoby z opony. Takiego uszkodzenia w przedmiotowej oponie również nie ujawniono. Krótkotrwałe prowadzenie skutera bez powietrza w oponie nie doprowadziłoby do

jej zniszczenia w stopniu widocznym na zdjęciach”. (k. 12v. opinii). Nadto biegły wskazał, że „ w toku analizy przeprowadzono również kadrowanie zdjęć i w ocenie opiniującego nie są zauważalne wyraźne ślady uzasadniające podstawę do samodzielnego wnioskowania, że przed zderzeniem opona skutera była bez powietrza. Przeciwnie uszkodzenie obręczy koła przedniego skutera jest typowym, mogącym powstać podczas zderzenia czołowego, a rozdzielenie obręczy doprowadziłoby do natychmiastowego ujścia powietrza z opony”. (k. 13 opinii) .

Konkludując należy zatem ponownie wskazać, iż zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonego w kwestiach istotnych dla meritum sprawy nie mogły stanowić podstawy do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego , albowiem ich wiarygodność dyskredytowały wiarygodne zeznania oskarżyciela posiłkowego oraz opinia biegłego P.J. A..

Prawidłowości ustaleń sądu we wskazanym powyżej zakresie nie może dezawuować fakt, iż biegły R. S. w swej opinii doszedł częściowo do odmiennych konkluzji. Przede wszystkim należy wskazać, iż w/w biegły analizował tylko kwestię okoliczności, w jakich miało dojść do uszkodzenia opony w skuterze kierowanym przez oskarżonego. Jak sam wielokrotnie akcentował, wydając opinię ustną, nie przeprowadzał analizy pod kątem ustalenia, co stanowiło przyczynę zaistnienia wypadku, będącego przedmiotem postępowania.

Abstrahując od powyższych uwag wskazać należy, iż w ocenie sądu opinia tego biegłego nie mogła stanowić podstawy do dokonania wiążących ustaleń w zakresie stanu faktycznego, oparta była bowiem wyłącznie na wnioskach biegłego, nie popartych pogłębioną analizą, biegły nie dokonał żadnych wyliczeń, jak również symulacji, podczas gdy ekspertyza biegłego P.J. A., zawierała te elementy, co pozwalało na dokonanie pogłębionej weryfikacji konkluzji zawartych w opinii tego ostatniego biegłego. Nadto należy wskazać, iż biegły P.J. A. dokonując weryfikacji wariantów prezentowanych przez strony poddał analizie szereg czynników, które zostały pominięte przez biegłego R. S., a miały istotne znaczenie z punktu widzenia oceny wiarygodności deskrypcji oskarżonego i pokrzywdzonego, np. zwrócił uwagę na brak uszkodzeń w postaci otworu przelotowego, powypadkowe ułożenie stópki w skuterze oskarżonego, czy brak śladów żłobienia na podłożu w miejscu rzekomego ustawienia stópki. Jednocześnie biegły w sposób wnikliwy przeprowadził analizę obu wariantów prezentowanych przez strony i szczegółowo uzasadnił swe wnioski, odnoszące się do wszelkich kwestii istotnych dla meritum sprawy.

Z przytoczonych wyżej względów to jego ekspertyza stanowiła bazę do dokonania ustaleń w przedmiotowej sprawie.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy policji L. T. i T. M., którzy zeznali, jakie ustalenia zostały przez nich dokonane bezpośrednio po zaistnieniu zdarzenia. Relacje tych świadków były jasne i konsekwentne, wzajemnie się pokrywały i uzupełniały, jednakże z uwagi na upływ czasu od momentu zdarzenia świadkowie nie potrafili doprecyzować większości kwestii, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd podzielił wnioski zawarte w opinii sądowno-lekarskiej dotyczącej charakteru obrażeń pokrzywdzonego oraz mechanizmu ich powstania, albowiem została sporządzona w sposób fachowy i rzetelny przez biegłego dysponującego odpowiednimi kwalifikacjami, ponadto żadna ze stron nie kwestionowała wniosków tej opinii.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem były jasne, zostały sporządzone przez uprawnione do tego podmioty, ponadto żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

W ocenie sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Aczkolwiek w toku postępowania analizie zostało poddane jedno zdarzenie , tym niemniej jego okoliczności, determinowały konieczność przyjęcia, iż oskarżony swym zachowaniem wyczerpał znamiona dwóch występów stypizowanych w art. 178a§1 i 4kk w zw. z art. 64§1kk oraz z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk .

W tym miejscu należy bowiem wskazać, iż w judykaturze utrwalony jest pogląd, że

„ zachowanie sprawcy, kierującego pojazdem w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny, stanowi dwa odrębne czyny zabronione – jeden określony w art. 178a§1kk, drugi zaś w art. 177§1 lub 2 kk w zw. z art. 178§1kk. Ewentualna redukcja ocen prawno-karnych powinna zostać dokonana – z uwzględnieniem okoliczności konkretnego przypadku – przy przyjęciu, iż występki zakwalifikowany z art. 178a§1 kk stanowi współukarane przestępstwo uprzednie”. (Uchwała SN –Izba karna z 28.03.2002r. I KZP 4/02 , OSNKW 2002 nr 5-6,poz. 37; Postanowienie SN- Izba Karne z 2.08.2006r. (...) 73/06, OSNwSK 2006 nr 1 poz. 1527; wyrok SO w Białymstoku z 5.12.2013r. VIII Ka 664 / 13).

Z kolei w postanowieniu z 18.06.2008r. (...) 41/08 , Prok. i Pr. 2008 nr 12,poz. 7) SN wskazał, iż pogląd, że zachowanie sprawcy kierującego w stanie nietrzeźwości lub po użyciu środka odurzającego, który w następstwie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu powoduje wypadek komunikacyjny , stanowi dwa odrębne czyny zabronione, jeden określony w art. 178a§1kk, drugi zaś w art. 177§1 lub 2 kk w zw. z art. 178§1kk, nie stracił swojej aktualności i jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie. tego rodzaju subsumpcja ustaleń faktycznych pod powołane powyżej przepisy ustawy karnej stanowi więc zasadę, zaś ewentualna redukcja ocen prawno-karnych polegająca na przyjęciu, że występki kwalifikowany z art. 178a§1kk stanowi współukarane przestępstwo uprzednie, może być dokonana jedynie wyjątkowo, z uwzględnieniem okoliczności konkretnego wypadku. Jednocześnie w postanowieniu z dn. 16.11.2007r. VKK 73/07 Sąd Najwyższy przyjął, że „ skazany kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości, pokonując w tym stanie , przed kolizją dystans ok. 20km, przejeżdżając przy tym przez kilka miejscowości. To zaś daje pełną podstawę do przypisania skazanemu dwóch odrębnych czynów kwalifikowanych z art. 177§2kk w zw. z art. 178§1kk oraz z art. 178a§1kk”.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać należy, iż z ustaleń poczynionych przez sąd wynika, iż przed spowodowaniem wypadku oskarżony pokonał odcinek od m-ci Z. do S., oscylujący w granicach 4-5 km, tym samym, stan abstrakcyjnego zagrożenia, spowodowanego prowadzeniem pojazdu w stanie nietrzeźwości, nie trwał na tyle krótko, aby po porównaniu stopnia społecznej szkodliwości obu czynów dojść do konkluzji, że czyn zakwalifikowany z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk w zw. z art. 64§1kk , w pełni pozwalałby na oddanie stopnia bezprawnego zachowania oskarżonego. Mając powyższe względy na uwadze sąd uznał, iż W. S. swym zachowaniem wyczerpał znamiona dwóch występków, stypizowanych w art. 178a§1 i 4kk w zw. z art. 64§1kk oraz z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk .

Wymierzając karę za występki z art. 178a§1 i 4kk w zw. z art. 64§1kk sąd poczytał jako okoliczności obciążające – uprzednią wielokrotną karalność, w tym za czyn tożsamy rodzajowo oraz działanie w warunkach recydywy. W ocenie sądu stosowane wobec oskarżonego dotychczas kary nie spełniły swych celów, skoro oskarżony po raz kolejny kierował pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie nietrzeźwości. Nadto istotnymi wyznacznikami wymiaru kary były znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony miał pełną świadomość, iż znajduje się pod wpływem alkoholu. Dokonując oceny stopnia zawinienia oskarżonego sąd nie mógł również tracić z pola widzenia faktu, iż do prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości nie zmusiła go żadna nadzwyczajna okoliczność, chciał po prostu wrócić z festynu do domu. W realiach przedmiotowej sprawy niewątpliwym jest również, iż oskarżony stwarzał realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, albowiem poruszał się w sposób rażąco sprzeczny z zasadami ruchu drogowego. Powyższe okoliczności świadczą zdaniem sądu o pejoratywnym stosunku oskarżonego do porządku prawnego

Mając powyższe względy na uwadze sąd uznał, iż w realiach przedmiotowej sprawy karą adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu będzie wyłącznie kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42§3 kk, sąd orzekł obligatoryjny, w przypadku skazania sprawcy przestępstwa z art. 178a§4 kk, środek karny w postaci zakazu dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Celem tego, niewątpliwie dolegliwego środka karnego, jest eliminacja sprawcy tego typu przestępstw z uczestnictwa w ruchu drogowym w przyszłości, nawet po odbyciu kary, tak aby zapewnić ochronę i bezpieczeństwo innym uczestnikom ruchu drogowego..

W ocenie sądu nie wystąpiły w sprawie żadne szczególne okoliczności, ani uzasadniony wypadek, które usprawiedliwiałyby zachowanie oskarżonego i które pozwalałyby odstąpić od orzeczenia dożywotniego zakazu

prowadzenia pojazdów. Należało mieć na względzie fakt, że oskarżony nie kierował pojazdem w nadzwyczajnych okolicznościach, działając w warunkach szczególnej potrzeby, a zdecydował się kierować pojazdem mechanicznym w zasadzie bezpośrednio po spożyciu znacznej ilości alkoholu.

Ponadto sąd orzekł na podstawie art. 43a§2kk świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 10000 złotych. Orzeczenie w/w środka karnego jest obligatoryjne w stosunku do sprawców przestępstw z art. 178a§1 i 4kk, zaś wskazany powyżej przepis precyzuje, iż wysokość tego świadczenia nie może być niższa niż 10.000 zł. W/w środek karny zmierza nie tylko do wzmocnienia represji karnej związanej z karą, lecz również uświadomienia sprawcy skutków mogących powstać w wyniku zdarzenia spowodowanego przez osobę naruszającą rażąco przepisy Ustawy prawo o ruchu drogowym, a do tej kategorii niewątpliwie należy zaliczyć osoby kierujące pojazdami w stanie nietrzeźwym..

Podobnymi względami sąd kierował się zakreślając wymiar kary za występki z art. 177§1kk w zw. z art. 178§1kk w zw. z art. 64§1kk. Dodatkowo zdaniem sądu czynnikiem determinującym konieczność zwiększenia wymiaru kary był fakt spowodowania wypadku, skutek którego pokrzywdzony doznał obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. W/w okoliczność świadczy najdobitniej o tym, iż oskarżony stanowił realne zagrożenie dla innych uczestników ruchu drogowego, prowadził bowiem pojazd mechaniczny w sposób urągający wszelkim zasadom ruchu drogowego. Mając powyższe względy na uwadze sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto za w/w czyn na podstawie art. 42§2kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Zakres tego środka karnego zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu, ten zaś oceniać należy na podstawie okoliczności rozpatrywanego wypadku, a także przyczyn, które do zdarzenia doprowadziły, sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności. Mają tu również znaczenie cechy osobowości sprawcy, częstotliwość nadużywania alkoholu, doświadczenie w prowadzeniu pojazdów mechanicznych itp. Pamiętać jednak trzeba, że decydującym będzie zawsze stopień zagrożenia dla ruchu ze strony sprawcy. Im większe jest to spodziewane zagrożenie tym dłuższy winien być okres obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. R. legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnej podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu. /vide: wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 1982r., V KRN 106/82, OSNPG 1982/8/108/.

Aczkolwiek sąd ma świadomość, iż wobec orzeczenia za pierwszy czyn dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, omawiany środek ma wyłącznie symboliczny charakter, jednakowoż stanowi on przejaw oceny zachowania oskarżonego w analizowanym zakresie. Przy wymiarze w/w środka karnego sąd miał na względzie wysokie stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, jak również fakt, iż po raz drugi kierował pojazdem mechanicznym znajdując się w stanie nietrzeźwości, co stanowi o jego lekceważącym stosunku do przepisów ruchu drogowego. Nadto sąd uwzględnił charakter naruszonych przez oskarżonego norm dotyczących bezpieczeństwa w komunikacji oraz skutki jego zachowania, tj. spowodowanie u pokrzywdzonego obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni.

W ocenie sądu okoliczności wypadku, będącego przedmiotem osądu przemawiają za wyeliminowaniem oskarżonego z ruchu drogowego, gdyż stanowi on realne zagrożenie dla innych uczestników .

Nadto za w/w czyn sąd orzekł wobec oskarżonego na podstawie art. 47§3kk nawiązkę na rzecz oskarżyciela posiłkowego w wysokości 10.000 zł. Zgodnie z powołanym powyżej przepisem orzeczenie tego środka

kompensacyjnego w wymiarze nie mniejszym niż 10.000 zł jest obligatoryjne w odniesieniu do sprawców m.in. przestępstw z art. 177kk, jeżeli sprawca znajdował się w stanie nietrzeźwości. Orzeczenie w/w środka ma z jednej strony uzmysłwić oskarżonemu karygodność tego typu czynów, z drugiej zaś zadośćuczynić zasadzie kompensaty szkód wyrządzonych czynem zabronionym.

Kryteria łączenia kar w wyroku określa art. 86§1 kk. Zgodnie z tym przepisem Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. W realiach przedmiotowej sprawy zachodziły zatem przesłanki wymierzenia kary od 2 lat pozbawienia wolności do kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd łącząc kary jednostkowe może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji, jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Należy podkreślić, iż w judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie biorąc pod uwagę negatywną – co do sprawcy- przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem, wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową, są jednorodnjowe i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

W ocenie sądu w realiach rozpatrywanej sprawy zaistniały przesłanki do zastosowania zasady pełnej absorpcji, albowiem pomiędzy analizowanymi czynami zachodziła tożsamość przedmiotowa, podmiotowa i temporalna.. Podobne zapatrywanie wyraził Sąd Okręgowy w Białymstoku w wyroku z dn. 5.12.2013r. VIII Ka 664/13, wskazując, iż w analogicznych sytuacjach ze względu na bliskość przedmiotowo- czasową obu popełnionych przez sprawcę czynów, zachodzą podstawy do orzeczenia kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji.

Mając powyższe względy na uwadze sąd na podstawie art. 85§1 i 2kk i art. 86§1kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 90§2kk w zw. z art. 86§1kk miejsce środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzekł łączny zakaz dożywotniego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W ocenie sądu orzeczone sankcje karne są dostosowane do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, będą stanowiły dla oskarżonego dostateczną dolegliwość i w konsekwencji zrealizują cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. 1983 Nr 49 poz. 223 ze zm.) sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 zł tytułem opłat sądowych oraz obciążył go wydatkami postępowania w wysokości 4446,67 zł. Oskarżony jest osobą stosunkowo młodą, uzyskuje dochody oscylujące w granicach 2000 zł, nie ma nikogo na utrzymaniu, w związku z tym będzie miał możliwość pozyskania środków na pokrycie w/w należności sądowych.

Zgodnie z art. 626§2kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z §11 ust. 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1, 3 pkt 1,3 i 4 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015r. poz. 1800 ze zm.) zasądzone od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego (zgodnie z przedłożonym zestawieniem) kwotę 2460

zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego . W/w należność uwzględnia niezbędny nakład pracy adwokata, wkład w wyjaśnienie sprawy, jak również rodzaj i zawilość sprawy, ponadto mieści się w ramach zakreślonych na mocy w/w rozporządzenia.